

[Thestrup.]

offentlighed, men fuld og hel offentlighed. Jeg er jo nok klar over, at offentlighed ikke klarer alle spørgsmål, men for mig at se vil det være af stor betydning, at slå princippet om offentlighed i forvaltningen fast. Den højtærede minister er jo ikke gået så vidt som til at fremsætte forslag herom, men har holdt sig til den mindre del af offentlighedsprincippet, som hedder partsøffentlighed, det princip, at parter i sager, der behandles i eller er afgjort af den offentlige forvaltning, skal kunne forlange at blive gjort bekendt med sagernes dokumenter, og at parterne på ethvert tidspunkt under en forvaltningssags behandling skal kunne kræve at få lejlighed til at udtale sig, før sagen afgøres.

Den højtærede minister har anført nogle betragtninger om dette lovforslag som et led i de senere års bestræbelser for at betrygge borgernes retsstilling i deres forhold til forvaltningen, og disse begrundelser kan jeg give min fulde tilslutning. Den højtærede minister har endvidere for ikke nu her i landet at gennemføre mere end partsøffentlighed givet en begrundelse, som jeg heller ikke vil afvise, ja, som jeg endda vil yde ministeren fuld anerkendelse for, nemlig den, at der bør indledes et nordisk samarbejde for at løse spørgsmålet om indførelse af fuld offentlighed i forvaltningen. Man vil af betænkningen kunne se, at i Sverige og Finland er offentlighedsprincippet gennemført i forvaltningen, og at man i Norge har samme ordning, som vi har her i Danmark, men at man også dér har haft et kommissionsarbejde om offentlighed i forvaltningen, og at den norske kommission er gået ind for gennemførelse af fuld offentlighed i forvaltningen.

Mit parti vil derfor opfordre den højtærede minister til at gå videre med det nordiske samarbejde på dette område, og jeg skal derefter herom holde mig til at behandle det foreliggende lovforslag, lovforslaget om partsøffentlighed.

Lovforslaget er jo ikke helt identisk med

kommissionens forslag om partsøffentlighed, men det følger det i princippet og en række steder også i ordlyden. Efter lovforslaget kan ansøgere, klagere og andre parter i en sag, der behandles i eller er afgjort af den offentlige forvaltning, forlange at blive gjort bekendt med sagens dokumenter. Man vil se, at den undtagelse, der i § 2 er gjort fra hovedreglen, er formuleret i meget almindelige vendinger, således at der må en nærmere fortolkning til, forinden statens borgere ved, hvad man har ret til at blive gjort bekendt med, og hvad man ikke har ret til at blive gjort bekendt med. Herom giver imidlertid det udkast til anordning om offentlighed i forvaltningen, der indeholdes i betænkningens pag. 70-71 en god vejledning, og jeg går ud fra, at der vil blive tale om at udstede en sådan anordning, hvis lovforslaget vedtages, eller dog en anordning af et lignende vejledende indhold. Der er naturligvis, og der må være undtagelser fra offentlighedsprincippet, og der må være undtagelser ikke mindst på 2 specielle områder, politiets område og socialvæsenets område.

Vedrørende principperne i lovforslaget, og vi skal jo ikke her ved første behandling gå i enkeltheder, har jeg intet at bemærke, men jeg kan helt og fuldt tilslutte mig dem.

På mit partis vegne kan jeg herefter love en velvillig behandling af lovforslaget. Jeg kan erklære over for den højtærede minister, at han skal få støtte fra vort parti til på nordisk basis at arbejde på indførelsen af fuld offentlighed i forvaltningen.

Else-Merete Ross: Da offentlighedskommissionsbetænkningen blev afgivet i 1963, viste det sig, at kommissionen havde delt sig i et flertal på 11 mod gennemførelse af almindelig offentlighed i forvaltningen og et mindretal på 9 for. Så vidt jeg har forstået i dag, er det sivet ud, hvem det medlem blandt mindretallet var, nemlig det ærede medlem frk. Helga Pedersen, som, selv om hun ligesom det øvrige mindretal mente, at de grunde, der taler for offent-